

Dromen op de rand van de nachtmerrie

dans

Opium, van Arco Renz/Kobalt Works. Gezien op 5 oktober in de Stadsschouwburg Leuven. Nog op 8 en 9 oktober in Monty Antwerpen (03-238.64.97) en op 29 en 30 oktober in De Brakke Grond Amsterdam.
www.kobaltworks.be.

VIER danseressen lichten etherisch op uit het duister, hun armen elegant naast zich uitgestrekt. Hun lendendoek en bikinitop maken er een exotisch tafereel van. Tot het licht onbarmhartig wordt en het geweld zich een uitweg schreeuwt uit de Oosterse elegantie. Arco Renz maakt met *Opium* een voorstelling als een roes van associaties. Met een bezwerende tekst en sterk theatrale sfeerscheping zet hij een performance neer die het midden houdt tussen abstracte dans en Oosterse verfijning.

Net als de voorganger *Dreamlands*, is *Opium* een zorgvuldig choreografeerd totaalspektakel van licht, geluid, beeld en dans. Renz legt zijn danseressen een monomane concentratie op door hen bijna veertig minuten met zijdelings uitgestrekte armen in het halfduister te laten staan, of door een oneindig herhalend molenwiekpatroon van de armen. In combinatie met de nadrukkelijk beklemmende

belichting en de repetitieve score, spreekt uit de aanvankelijk idyllische plaatjes tegelijkertijd iets onheilspellends. De prachtige vrouwenlichamen uit het eerste deel gaan dat onuitgesproken geweld ook belichamen. Hun ijzingwekkende perfectie verschuift naar een veel heviger bewegingspatroon. Hun wild wiekende armen contrasteren scherp met de onbeweeglijkheid van hun onderlijf, alsof ze aan de grond zijn vastgeketend.

In *Opium* wordt gezocht naar een samengaan van dans en woord. In de lange monoloogtekst werden fragmenten verwerkt van Edgar Allan Poe, Borgès en Mc Luhan. We zien een wereld tot leven komen, in uitgestrekte woestijnen, de blik van een vrouw, het ochtendgloren en de schemering. In combinatie met de dans en de beelden die op de achtergrond worden geprojecteerd, krijgt de voorstelling hierdoor iets bijzonder suggestiefs. Een opiumroes waar verleden en toekomst niet langer van elkaar zijn te onderscheiden, waar herinnering samenvalt met verlangen.

Opium is een intrigerende voorstelling met bijzonder mooie danssequensen en een trefzekere sfeerscheping. Het is dans die zich hult in mysterie, als een droomreis op de rand van de nachtmerrie.

Elke Van Campenhout